

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΡΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἔν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκκαίδευσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξαμηνιαία δραχ. 55. Τριμηνιαία δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60, ἑξαμηνιαία 35 καὶ τριμηνιαία 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἑξαμηνιαία 2 καὶ τριμηνιαία 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΟΥΤΗ - ΕΚΔΟΥΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ ἀνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 7 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 6

Ἡ ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΠΗΤΤΑ

TOY JEAN ROSMER

Ἦταν μιὰ φορά, σὲ μιὰ ζοφερὴ λαγκαδιὰ τῆς Κοροϊκῆς, ἓνας πύργος μεγαλοπρεπῆς καὶ ὀχυρὸς σὰν κάστρο. Ἐνα κορίτσι δώδεκα χρόνων, ἡ ὄρφανὴ Λετίτσια, ἦταν ἡ μόνη ποὺ τὸν κατοικοῦσε, μαζὶ με τοὺς ὑπηρέτες τῆς. Ὡστόσο, μ' ἄλλο ποὺ ἦταν τόσο μικρὴ ἀκόμη, ἐπιστατοῦσε ἡ ἴδια στὰ ἔργα τῶν ὑποταχτικῶν τῆς, μόνο ποὺ δὲν ἤξερε νὰ τὰ κρίνῃ με δικαιοσύνη καὶ ψυχραιμία.

Ἔτσι εἶχε γίνῃ ἀντιπαθητικὴ. Οἱ ὑποταχτικοὶ τῆς, ποὺ τὴ φοβόνταν, δὲ μποροῦσαν, μ' ἄλλο ποὺ τὸ θέλανε, νὰ αἰσθάνθουν γι' αὐτὴ κανενὸς εἶδους τρυφερότητα. Τοὺς ἐρχόταν φορές φορές νὰ τὴ μαλώσουν γιὰ τὴ στάση τῆς καὶ νὰ τὴν ἐλευνολογήσουν, ποὺ ἦταν τόσο λίγο εὐσπλαχνὴ καὶ τόσο πολὺ ψηλομύτα.

Ὅχι μακριὰ ἀπ' τὸν πύργο, στὴν ἴδια πάνω-κάτω γραμμὴ μὰ πρὸ πέρας, καὶ ποὺ τέλειωνε ἓνας ἀγριὸς καὶ εὐωδιαστὸς φράκτης, φαινόταν μιὰ καλυδοῦλα καμωμένη ἀπὸ κλαδιὰ καὶ χῶμα πατηκιωμένο ἀπάνω τους.

Μιὰ φτωχὴ, ἐργατικὴ καὶ εὐσπλαχνικὴ μικροῦλα ζοῦσε καὶ μέσα. Παρρηγιμένη ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε, ἡ Βεατρίκη δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ μὲ δυσκολία κέρδιζε τὸ ψωμὶ τῆς, χάρη σὲ κάτι μικροδουλειῆς ποὺ ἔκανε στοὺς χωριανούς. Ἀντίθετα ἀπ' ὅ, τι γινόνταν γιὰ τὴν πλούσια ἀφέντισσα, αὐτὸ τὸ κορίτσι τὸ ἄστρευε ὅλος ὁ κόσμος. Γλυκειά, εὐλαβικὴ, φρόντιζε ἀδιάκοπα γιὰ τὶς διάφορες δουλειῆς τῆς, ἔδινε στοὺς ζητιάνους πάντα κάτι τι καὶ μηχανευόταν ὅλους τοὺς τρόπους, γιὰ νὰ φανῇ χρήσιμη στὸν πλησίον τῆς. Ὅλόγουρα, σὲ μίαν ἀκτίνα ἀπὸ δέκα λεθγες, οἱ στρατοκόποι καὶ οἱ περαστικοὶ τὴν ἐγκωμιάζανε, τὴν ἀναφέρανε γιὰ παραδειγμα σὲ ὅλα τὰ

κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἐπληθαίριζε ἡ ἡμέρα τῶν Θεοφανεῶν. Ἡ Λετίτσια ἀποφάσισε νὰ τὴν πανηγυρίσῃ με μεγαλοπρέπεια. Ἐκάλεσε μὲ μιὰ τῆς προκήρυξη τοὺς νεαροὺς ἀρχόντες νάρθουν, ἀπ' τὰ περίχωρα, με ἄλλο τους τὸν ὄπλισμό, καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν ἓνα ἀνάλογο πρὸς τὴν περίστασι καὶ ἐπιδεικτικὸ τραπέζι. Οἱ μάγειροι δὲν ἤξεραν ἀπὸ ποῦ νὰρχίσουν. Ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ παραμάγειρους, ἐζύμωνε χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀνάσα γλυκίσματα καὶ πάστες, ἐπλαθε ζύμη γιὰ τὶς πῆτες καὶ ἐστόλιζε τοῦρτες ψηλές σὰν τὰ σπιτία.

Τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, ἡ Λετίτσια, φορώντας τὰ πρὸ φανταχτερὰ στολίδια, τὴ χρυσοῦφαντὴ ρόμπα τῆς, τὴ γερμάτη με ἄστρα ποὺ ἦταν ἀπὸ

πολύτιμες πέτρες, περίμενε τοὺς προσκαλεσμένους τῆς στὸ κατώφλι τοῦ μεγάρου τῆς, ὅταν τρεῖς γέροντες, τυλιγμένοι στὰ φαρδεῖα μπουρνούζια τους, ἐζήτησαν νὰ τῆς μιλήσουν.

— Τί θέλετε; τοὺς ρώτησε.

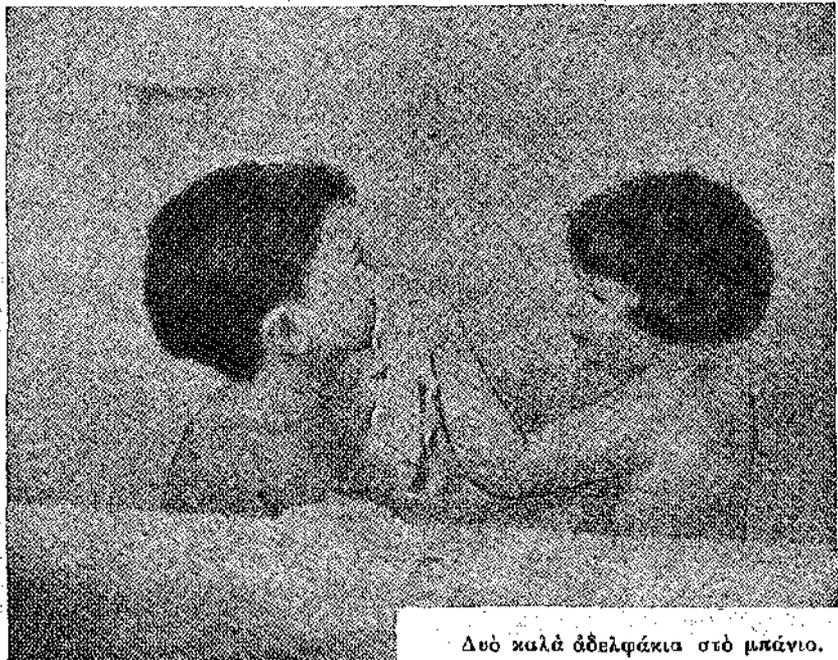
— Ἐχομε χάσει τὸ δρόμο μας ...

Ἐρχόμαστε ἀπὸ μακριὰ, εὐγενικὴ δεσποῖνα, — τῆς ἀποκρίθηκε ἓνας ἀπ' αὐτούς. Μᾶς ἐλήστεφαν ... πεθαίνουμε ἀπ' τὴν πείνα ... Θὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι σας;

— Χά, χά, χά!, ἔκανε ἡ Λετίτσια γελώντας δυνατὰ, δὲν περίμενα ἀπὸ σένα τόσο θράσος, καλέ μου ἄνθρωπε! Δὲν ὑπάρχει μέρος, ἀγαπητέ, γιὰ τοὺς ἀλλήτες τῆς σειρᾶς σου, στὸν πύργο μου! Μὴ χάνεις καιρὸ λοιπόν, παρὰ δίνε του! Χωρὶς πολλὰ λόγια...

Καί, μαζὶ με μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία τῆς, ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυὸ καλὰ ἀδελφάκια στὸ μπάνιο.

Σ' αυτά τα λόγια, οι ξένοι έτριξαν τα δόντια κι' εκείνος που μίλησε, σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι του, έκανε ένα βήμα προς τη Λετίτσια:

— Σ' άκουσαμε, έκανε, αλλά θέλουμε να σου αφήσουμε κάτι για να μας θυμάσαι. Απ' αυτό το βράδυ, όλα τα φαγώσιμα που θα πιάνης, θα γίνονται στάχτη.

Και αφού της γύρισε τη ράχη, χάθηκε μαζί με τους άλλους, ενώ η μικρή πυργόδεσποινα, τραχημένη γι' αυτή την προφητεία, γύρισε στα διαμερίσματά της.

Οι ταξιδιώτες εξακολουθήσανε το δρόμο τους. Προχωρούσαν προς το σπιτάκι της Βεατρίκης.

Αίγιες στιγμές άργότερα, χτυπούσαν την πόρτα του. Η όρφανή, που ήταν συνηθισμένη να περνάει μόνη της τις γιορτές, κείνη την ώρα έστρωνε το τραπέζι της μ' ένα καθαρό τραπέζομάντηλο.

— Ποιος είναι; έκανε.

— Τρεις στρατόκοποι, κομμένοι απ' την κόραση και μισοπεθαμένοι απ' την πείνα!

— Καλώς όρισατε! φώναξε η φτωχούλα, τραβώντας το μάνταλο. Δυστυχώς, πρόσθεσε μπάζοντας μέσα τους μουστέρηδες, το τραπέζι που θα σάς κάνω θάναι φτωχά. Ο μπουφές μου δεν έχει πολλά πράγματα. Θα σάς προσφέρω όμως με δλη μου την καρδιά, το γάλα της κατόικας μου κι' ένα κομμάτι μπουμπότα, για το καλό, μέρα που είναι...

— Εύχαριστώ, μικρούλα μου, απάντησε ο πιο ήλικιωμένος απ' τους γέροντες μπκίνοντας, μαζί με τους συντρόφους του, στην καλυθούλα. Δεχόμαστε με χαρά τη βοήθεια που μας προσφέρεις. Νάτσι εύλογημένη!

Αμέσως, ως διά μαγείας, η φτωχική καλύθα πλημμύρισε από φως. Οι ταξιδιώτες καθισμένοι κοντά στη γωνιά, σκορπίζανε γύρω τους μια μεγαλύτερη λάμψη. Ένας φωτιστέφανος κύκλωνε το μέτωπό τους. Κι' όμως δεν ήταν ώρατοι! Ο ένας είχε ένα πρόσωπο μαύρο σαν το κάρβουνο, κι' η Βεατρίκη τρώμαζε μόλις ξεχώρισε το κατσούφικο μοστρο του, όπου στριφογύριζαν δυο μάτια στρογγυλά κι' άσπρα, σά σφιζρες μπιλιαέρδου από ελεφαντοκόκκαλο.

— Τι τόσο, καθώς οι άγνωστοι έδειχναν πως ήταν πολύ εύχαριστημένοι, ξανάπιασε τη δουλειά της κι' απόστρωσε το τραπέζι.

— Κοπιάστε, καλοί μου στρατόκοποι, τους είπε, δείχνοντας τα καθίσματα που είχε βάλει γύρω. Και δικαιολογήθηκε πάλι για τη φτώ-

χεια του τραπέζιού που τους έκανε, γέμισε τα φλασκιά κι' έκοψε το γλυκισμα.

— Θυμήθηκες το κουκί; ρώτησε ο ένας απ' τους ξένους.

Η Βεατρίκη γέλασε με την καρδιά της.

— Αμ' δέ; Τό ξεχνάει κανείς αυτό ποτέ, σε μάς; Και το πιδ πολύ, εύχαριστιέμαι επειδή, ο Κύριος θέλησε να μου στείλη τρεις μουςφιρήδες.

Και λέγοντας έτσι, έκανε μια μεγάλη χαιρετούρα μπρος στους ξένους και άπλωσε την πιατέλα, όπου ή πητα ξεχειλίζει στη φόρμα της δλόχρυσου, και τραγανιστή.

— Επειτα, πήρε ένα κομμάτι και δάγκωσε με τα δόντια της δόντια την άπολαυστική φέτα. Αμέσως όμως σχεδόν, ξεφώνισε χαρούμενα:

— Έχω το κουκί! Κι' έδειξε στους ξένους της μια λίρα. Αλλά φάνηκε και δεύτερη στη φέτα της, και τρίτη... Δέκα, είκοσι, τριάντα κυλήσανε στα χέρια της και στο πάτωμα ύστερα...

Θαμπωμένη απ' το χρυσάφι που στοιβαζόταν δλοένα μπροστά της, η παιδούλα έμενε με το στόμα ανοιχτό, μη καταλαβαίνοντας τίποτα απ' το θαύμα που γινόταν, και ρωτούσε σατοισμένη με τα μάτια τους άλλόκοτους μουςφιρήδες της. Αλλά εκείνοι: εκεί δεν έβγαζαν μιλιά. Μάνι-μάνι κούμπωσαν τους μανδύες τους και τράβηξαν κατά την πόρτα.

— Αυτό που φάγαμε μες δυνάμωσε, της είπε ο ένας απ' αυτούς, πριν βγαύν έξω. Η αγάπη προς τόν πλησίον πληρώνεται απ' τη Θεό! Απ' αυτό το βρέδυ, ό,τι πιάνεις στα χέρια σου θα γίνεται χρυσό.

— Επειτα μια θαμπωτική λάμψη τους τύλιξε, που έκανε τη μικρούλα να χαμηλώση τα βλέφαρα. Όταν τα ξανασήκωσε, η καλυθούλα της ήταν άδεια. Οι ξένοι είχανε γίνει άφαντοι!...

Στάναμεταξύ, στον πυργό, η γιορτή έφτανε στο κορύφωμα. Περικυλωμένη από ένα πλήθος εύγενών, η Λετίτσια καθόταν στην πιό ψηλή πολυθρόνα, με τη συνηθισμένη της άλαζονεία, ακούοντας μ' ένα ύφος φαντασμένης τα διθυραμβικά εγκώμια που της κάνανε. Κρατώντας ένα

* Οι Γάλλοι την ημέρα των Θεσφαναίων, που τη λένε και μέρα των Βασιλιάδων (jour des Rois), δηλαδή των Μάγων, κόβουν το «gâteau des Rois», που δεν είναι άλλο παρά η δική μας βασιλόπιττα. Και συνειθίζουν, αντί για νόμισμα, να του βάζουν ένα κουκί. Εκείνον, που θα το πείση άμα το μοιράσουν, τόν βαπτίζουν Βασιλιά του Κουκκιού! (Σ. τ. Μ.)

χρυσό μαχαίρι, έτοιμαζόταν να μοιράση το πατροπαρόδοιο γλυκισμα, που, άφο ακολουθούσε, έβγαλαν μπροστά της μέσα σε μια άσημνια πιατέλα, μαλαμοκαπνισμένη. Αλλά μόλις άπλωσε το χέρι, εκείνο τώραίο γλυκισμα, που ήταν όλα κρούστα, χάθηκε, και στη θέση του άφησε ένα σωρό από στάχτη. Τάχασε τότε, πρασίσις κι' έδωσε διαταγή να κουβαλήσουν δεύτερη πηττα. Μά είχε την ίδια τύχη κι' αυτή! Κι' η άλλη που έφεραν στάχτη έγινε, κι' η τέταρτη το ίδιο... Η ψηλομάτα πυργόδεσποινα θυμήθηκε την προφητεία των άποδιωμένων ξένων κι' ενώ οι καλεσμένοι της, σατισμένοι, έφευγαν σπρώχνοντας ο ένας τόν άλλο και ξεφωνίζοντας, άρχισε να κλαίη μ' άναφυλλητά.

Τη στιγμή εκείνη, στην καλύθα της Βεατρίκης στριμωχόταν ένα πλήθος από χωριάτες. Η είδηση πως άξανα άνοιξε η τύχη της, μαθεύτηκε απ' όλους πολύ πιό γρήγορα απ' όσο μπορεί να φανταστή κανείς. Και καθένας άπλωνε το χέρι να συχαρή την όρφανή για τήν εδτυχία της αυτή, που όλοι έβρισκαν πως της άξιζε.

Καθισμένη στη μέση των περιέργων χωρικών ξαναδιηγόταν, για δέκατη φορά, τη θαυμαστή ιστορία της μαγεμένης πηττας, όταν η Λετίτσια, σαν τρελλή, άνοιξε ένα πέραςμα άνάμεσά τους. Απλώνοντας τα χέρια της ένωμένα προς την όρφανή, της φώναξε:

— Δεν ξέρω τί να κάνω. Δίχως άλλο κάποιος με καταράστηκε! Κάθε φαγώσιμο που άγγίζω γίνεται στάχτη! Άκουσα τη βάγια μου να λέη για το καλό που σε βρήκε, κι' έρχομαι σε σένα, που δω και λίγες ώρες άκόμα σε περιφρονούσα, για να σε παρακαλέσω να πής κάτι καλό και για μένα σ' εκείνους που σ' εύλόγησαν! Άφησέ με να πάω κοντά τους...

— Άλλοίμονο! την έκοψε η Βεατρίκη, έφωγαν. Αλλά θα ζητήσω απ' τόν Κύριο να σάς άπαλλάξη από το κακό που έπεσε πάνω σας, εύγενικιά μου δέσποινα! Όλα γίνονται... Παρκαλέστε τον μαζί μου... Θα σάς άκούση...

Κι' άξαφνα η καλύθα γεμίζει από φως, μια γλυκειά μουσική άκούγεται, ενώ οι τρεις ταξιδιώτες παρουσιάζονται ντυμένοι με πορφύρα αυτή τη φορά, χρυσή κορώνα στο κεφάλι και κρατώντας καθένας ένα βασιλικό σκήπτρο στο χέρι του. Ο όχλος σταύρωσε τα χέρια, κι' επειδή άναγνώρισε στα πρόσωπά τους τους Μάγους

Μικρά μου, της μαμάς σας η φωνή Που δέ θα μιλήση στην ψυχή σας. Ήταν τόσο καλή, τόσο καλή, Κι' όμως δεν έμεινε πολύ μαζί σας.

Μόλις αυτή η λαμπάδα η φωτεινή Σας άναψε μ' αγάπη τη ζωή σας, Κι' έσβύστη σε μια χώρα μακρινή. Και στο σκοτάδι είσατε μόνα, άλλοι σας!

Κι' ενώ στην παιδική σας τη μορφή Δέν ζωγραφίζεται η μαυροφόρα η λύπη, Όμως θαρρώ πως κάτι τι σας λείπει,

Κάποια μελαγχολία σας κρυφή Στο μάτι, καθώς πέφτει άργα το βράδυ, Ω, της μαννούλας το φίλι, το χόδι!

Μαρία Μ. Φαλάγγα

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

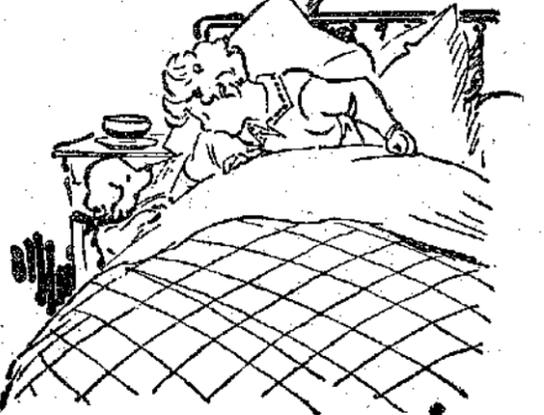
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Την άλλη μέρα, στο χωριό γινόταν γάμος. Πήγε όλη η οικογένεια κι' η Παυλίνα μαζί. Μά ο Πετρόκης έμεινε στο σπίτι και στο κρεβάτι. Και την ώρα που οι άλλοι, στο γάμο, έτρωγαν και το πουλιό το γάλα, αυτός ο κακόμοιρος έπαινε μόνο το γάλα του, χωρίς ζάχαρη και χωρίς βούτυρο, σαν άρωστος που ήταν. Και μετάνιωνε για τη λαιμαργία του, κι' έκλαιγε πικρά, και συλλογιόταν τι έπρεπε να κάνει, για να μην πέφτη τόσο συχνά στον πειρασμό...

— Άξιονα, απ' τη μισανοιχτή πόρτα της κάμαρας, μπήκε τρέχοντας ο Ντουντού μ' ένα χαρτί στο στόμα διπλωμένο στα τέσσερα. Πήδησε στο κρεβάτι κι' ο Πετρόκης του το πήρε. Ήταν γραμματάκι της Παυλίνας γραμμένο με μολύβι και μ' ένα σωρό άνορθογραφίες, γιατί η μικρούλα δεν ήξερε άκόμα να γράφη καλά:

«Αγαπαί μου άδερφέ — ή Λούσι ίνε έδó, στής θιάς τις, που ίνε ή μαμά τις νίφης. Η γιαγιά τίν προσκάλεσα να φάι άβριο μαζί μου. Ίνε όρεά στο γάμο, αλλά στο σπίτι διασκαϊδάζι κανέναν καλίταιρα. Η Λούσι σεφίλι καθός κι' έγδ ή άδρεφι σου».

Ο Ντουντού, το έβυνο σκυλάκι, κοίταζε τόν Πετρόκη στα μάτια κουνώντας την ουρίτσα του από χαρά. Δεν έφρευγε όμως περιμένα χωρίς άλλο άπάντηση. Ο Πετρόκης έσπασε ένα φύλλο από το τετραδί του κι' έγραψε βιαστικά και με το ίδιο σχεδόν όρθογραφικό σύστημα της Παυλίνας:

«Χέρο πάρα πολεϊ για τίν ίδιση που μου γράφης. Αμαίσος έγίνα καλά. Πες τις Λούσις πως την αγαπό πολεϊ καθός κέ σάινα. Πετρόκης».

Ο Ντουντού φεύγει σά σάιτα με το γραμματάκι στο στόμα κι' ο Πετρόκης άποκοιμείται με το χαμόγελο στα χείλη. Δεν περιμένει το γυρισμό της χαρούμενης παδας από το γάμο, δεν αισθάνεται το γλυκό φίλι που του δίνει η μαμμά του, όβτε νοιώθει πως του παίρνει απ' το χέρι το γραμματάκι της άδερφής του.

Η μαμμά το δείχνει του μπαμπά, το διαβάζουν μαζί κι' ο μπαμπάς λέει:

— Τι καλό κοριτσάκι που είναι η Παυλίνα μας! Πώς θέλει να κάνει πάντα χαρά στον άδερφό της! Όρθογραφία μόνο δεν ξέρει, αλλά δεν πειράζει, είναι άκόμα μικρή, θα μάθη.

Μόλις ξύπνησε, το πρωί, ο Πετρόκης είπε:

— Άχ, θάναι σήμερα καλός καιρός; Γιατ' είχε θυμηθεί πως θα πήγαινε η Λούση κι' ήθελε να της δείξη το κοττέτσι, το σταύλο, το λαχανόκηπο, να τη σεργιανίση στο δασάκι με τα πεύκα και στα λειβάδια με τάγροισούλουδα. Είναι τόσο όμορφη αυτή η μικρούλα Λούση με τα μεγάλα της γαλανά μάτια και τα χρυσά μαλλιά της που λάμπουν στον ήλιο!...

— Ήταν κι' άλλα παιδιά χτες στο γάμο; ρωτάει ο Πετρόκης την Παυλίνα.

— Ναι. Ήταν ο Τοτός, ο άδερφός της νύφης, που τόν προσκάλεσε κι' αυτόν η γιαγιά.

— Πώς είναι;

— Άψηλός, όμορφος, πηγαίνει στο σχολείο και ξέρει να χρεύη.

Τι άργά που περνούσαν οι πρωινές ώρες! Κάθε φορά που άκουγαν το κουνούβι, τα παιδιά έτρωγαν στην πόρτα να ίδουν μην ήρθαν οι μικροί τους φίλοι. Ο Πετρόκης θέλει να μάθη τι καλά μαγειρεύει η Παγώνα για το μεσημέρι, θυμάται όμως τα παθήματά του και δεν τολμά να μπη

στην κουζίνα μόνο προσπαθεί να μαντέψει από τις μυρωδιές που βγαίνουν από κει μέσα... Έπειτα πηγαίνει και ξεπλώνεται σ' ένα πάγκο, κοντά στην πόρτα του περιβολιού, κρατώντας ένα μπουκέτο από μαργαρίτες, που τις είχε κόψει για τη Λούση.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΑΛΑΘΟΘΩΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Θωδώρα, Θωδώρα, που είναι ο Θωδωρής; Στην πόλη, στην πόλη, να πάς να τον βρεις!

Και τέσσερα-πέντε παιδιά, με λερά παντελόνια, ξεγδαρμένα γόνατα, πένα με ταμπούρακι, άλλο με το τριγωνικό σιδεράκι, πηγαίνοντας να ποδη τα κάλαντα, χασομέρησαν λιγάκι στο δρόμο, να κάνουν χάζι με την Παλαθοθώρα. Τό τραγούδι αυτό το δαιμόνιζε, και καθώς τα παιδιά το ξεφώνιζαν χτυπώντας με μανία τα σύνοργά τους, γινόταν πιά παλαθή απ' ότι ήταν στο φυσικό της. Παλαθοθώρα τη λέγανε στη μικρή έπαρχία ή «σαλή».

— Παιδιά, ή σαλή! κι' όλοι οι πιατσίρκοι την παίρνουν από πίσω με χάχανα και φωνές.

— Έτσι και σήμερα.

Η Θωδώρα μάζεψε τις μικροίές της φούστες με τ'όνα χέρι, άρπαξε με τ' άλλο ένα ξύλο που βρέθηκε στο δρόμο της, κι' άρχισε το κυνηγητό στα παιδιά. Άλλο που δέ θέλαν οι πιατσίρκοι... Τριγυρίζαν στις φούστες της, μα ρόλις έκανε να τ' άγγιξη, ξεγλιστραγαν σά χέλια, φτεροπόδαροι και σέλιτοι καθώς ήταν...

— Θωδώρα! Θωδώρα, που είναι ο Θωδωρής;

— Τώρα δά, θά νάρθη ο Θωδωρής και θά σάξ δώση να καταλάβετε, ζευζέκια!... ξεφώνιζε αυτή μανιασμένη. Και τα γαλιανά της μάτια πέταγαν κάτι παράδοξες άστραπές.

Άλθθεια, τί παράξενη που ήταν ή μορφή της Θωδώρας. Πλαδαρή, και κυριωμένη (θάταν κοντά 60 χρονών ή Θωδώρα) είχε ακόμα τόπους-τόπους τ' άταχτα κοκκινάδια της παλιάς ξανθής. Τά μαλλιά της ήταν τώρα μαύρα (χοράκου φτερό!) απ' την καραμπογιά που τους έθαζε. Έμεινε μέρες άπλυτη, και θάμοιαζε δλόκληρη σά μιά μαύρη μουντζούρα, αν δέν ήταν τα μάτια της. Αυτά μόνα της έμειναν απ' την παλιά όμορφιά της. Μεγάλα, δίχως ρυτίδες δλόγουρα, (λές κι' ο χρόνος είχε σεβαστεί αυτά μόνα), ξάφνιαζαν με τή καθαρίο, γαλάζιο χρώμα τους, και δέν μπορούσε κανένας βλέποντάς τα να μή σκεφθί πως όλη αυτή ή μουντζούρα της μορφής μόρρεσε ν' άφήση μόν' αυτά τα μάτια τόσο άγνά, τόσο διάφανα, τόσο καθάρια...

Είχε μείνει άνύπαντρη ή Θωδώρα. Και τα σκληρά παιδιά, βρίσκοντας, με την παιδιαστική διαίσθηση, αυτό που τη φούρκιζε περισσότερο, της τραγουδούσαν διαρκώς το γνωστό στρατιωτικό τραγούδι: — Θωδώρα, Θωδώρα...

— Έ, μικροί!... Έλάτε να μάς πήτε τα κάλαντα!

Στή στιγμή τα παιδιά άφηκαν την παλαθή, και σαν τα σπουργίτια που μαζεύονται γύρω στα φίχουλα, μαζευτήκανε όλα μπροστά στην πόρτα του πλουσιόσπιτου.

«Χριστός γεννάται σήμερα...»

Η Θωδώρα σιγά-σιγά, με πνιχτά βηματάκια, κώθηκα απ' τη σκραβαλιασμένη πόρτα στη φτωχοκάμαρά της, πούταν ακριβώς άπέναντι στο πλούσιο τ' άρχοντικό.

Όλα εκεί μέσα δείχνανε την τρελή κήτοχό τους. Άνάστα ο κύριος. Τό κρεβάτι, τ' όστρωτο, μιά βρώμικη κουβέρτα πεσμένη κάπου δίπλα, δυο τρεις κουτσοπόδαρες ξέφτιες καρέκλες, ένα τραπέζι μ' ένα τραπέζο-μάντηλο χιλιεμπλωμένο. Και στη γωνιά μιά φουφού που τα σκόρπια κάρβουνα δλοτρώγουρα βρώμιζαν περισσότερο την κάμαρα.

Η γριά ξεφυσώντας κάθησε στο κρεβάτι. Έπιασε με τα δυο της χέρια τή κεφαλή. Άπ' την άπέναντι μεριά ήρθαν ως τη φτωχική της κάμαρα οι δροσερές παιδιατικές φωνές που λέγαν κάλαντα: ... οι ούρανοι άγάλλονται...

Έρριξε μιά πονεμένη ματιά τριγύρω στην άκαταστασία που την κύκλωνε, και στο ξεθολωμένο για λίγα λεπτά μυαλό της, ήρθε ή θλιβερή σκέψη: — Άβριο είναι Χριστούγεννα...

Τί κάνω γώ για να τον δεχτώ; ...

Μόλις τα παιδιά τέλειωσαν τή κάλαντα, ένα όμορφο κοριτσάκι με μαύρες μπούκλες και γαλάζια μάτια, τους έδωσε δυο τάλληρα.

— Γιατί την πειράζατε την κακομοίρα τη Θωδώρα; Σάξ έκανε τίποτα;

Κι' άνοιξε θεώρατα τα μάτια της, παίρνοντας στη μορφή της την περίεργη έκπληκτική έκφραση, που έχουν τόσο συχνά τα παιδιά, όταν δέν καταλαβαίνουν κάτι.

Τ' άλανάκια μείνανε άλαλα.

— Δέ θέλω να την πειράζετε! τ' άκούτε; ... Κάθεται κοντά μας και την ξέρω. Είναι τόσο δυστυχισμένη ή καυμένη...

Έβγαιναν τή λόγια παχιά, στρογγυλά, και στή τέλος τή κάτω χελάκι τή κατακόκαινα, κρεμόταν άνεπαλοσθητα με μιά θλιμμένη άπορία.

* *

— Μαμά, δυο-τρία τσουρέκια άκόμα... και τή χρυσόψωμο... ναί, ναί κι' αυτούς τους κουραμπιέδες. Και ξέρεις, θά της πάω άκόμα και δυο τριαντάφυλλα απ' τόν κήπο...

Κι' ή Μπέλλα, τή κοριτσάκι με τή γαλάζια μάτια και τίς μαύρες μπούκλες, έτοιμάζε με χαρούμενη άνυπομονησία τή πακετάκια της...

Μ' ένα έλαφρό σπρώξιμο, ή πόρτα της Παλαθοθώρας άνοιξε. Δέν είχε άνάγκη να τήν κλειδώνη αυτή. Τί θά της έκλεισαν; Έννια ή ώρα βράδυ, κι' άκόμα να γυρίση ή σαλή απ' τήν άγνωστη περιόδια της. Μιά χοντρή γυναίκα (ή παλιά νταντά της Μπέλλας, που δέν έννοει να τήν άποχωριστή) κι' ένα κομψό κοριτσάκι — άγγελος, χερουβείμ, — στριφογυρίζουν στην κάμαρα. Σά λίγη ώρα είναι όλα έτοιμα εκεί μέσα.

Καθαρά σεντόνια (αν και λίγο τριμμένα) στο κρεβάτι, στρωμένα ταχτικά στο παλιό τή ζάκι πουχε χρόνια να δη «μέρες δόξας», καινε με χαρούμενες φλόγες δυο-τρία κούτσουρα. Στή μέση τού τραπέζιού τή χρυσόψωμο, τή τσουρέκια, οι κουραμπιέδες... Και στο παράθυρο, μίσα σ' ένα ποτήρι, δυο φρέσκα άλικα τριαντάφυλλα. Φεύγουν... ή κάμαρα μένει άδειανή.

Η Παρθένος σήμερα τόν Υπερούσιον τίχτει και ή γή τή σήλαιον...

Η φωνή είναι βαρειά, βραχνή, σурτή... Κόβεται άπότομα από ένα ξερό βήχα, και τελειώνει μ' ένα γέλιο σπρίγγλιο.

Η Παλαθοθώρα έφτασε στο φτωχικό της. Τά ξαφνιασμένα μάτια της τή πρώτο που άντικρύζουν, μόλις μπαίνει μέσα, είναι τή δυο άλικα τριαντάφυλλα στο παράθυρο. Καθώς φωτίζονται απ' τή φανάρια τού δρόμου, παίρνουν ένα χρώμα φανταστικό, και τ' άγέρι που γλιστράει απ' τή σπασμένο τζάμι κουνάει τή κεφαλάκια τους, που μοιάζουν σά να τήν καλοσορίζουν. Κι' ύστερα βλέπει κι' όλα τάλλα, τήν καλοσυγυρισμένη καμαρούλα της, τήν άναμμένη φωτιά, τή φαγώσιμα στο τραπέζι...

Στό θολωμένο μυαλό της οι σκέψεις γρονθοκοπούν ή μιά τήν άλλη. Δέν μπορεί να τίς τακτοποιήση κανονικά. Τά χέρια της, σά φοβισμένα, περνάνε πάνω απ' τή χρυσόψωμο στή τσουρέκια, μόλις τάγγίζουν, λές

και φοβάται πως θά χαθούν ξαφνικά από μπροστά της, όπως φανήκανε...

Επιμερώθηκε πλαγιασμένη στο κρεβάτι της δίχως να κοιμηθί. Κι' όταν δειλά-δειλά γλίστρησε τή φώς της αδηγής απ' τή παράθυρο, σηκώθηκε κι' έφερε πάλι βόλτα μες στην κάμαρα. Τά κούτσουρα είχαν σβύσει, μα μιά εύχάριστη ζεστασία ήταν άπλωμένη δλόγουρα. Κι' όλα τ' άλλα ήταν πάντα εκεί και τήν περίμεναν. Ένοιωσε πως πεινούσε. Πήρε ένα κουραμπιέ, και καθώς τόν έτρωγε

μηχανικά, χοντρά δάχρυα άρχισαν να κυλάν απ' τή γαλάζια μάτια της.

— Θά κάνω λοιπόν κι' εγώ Χριστούγεννα, Θέ μου; ...

Ξαφνικά, οι καμπάνες άρχισαν να χτυπάν χαρμόσυνα για τή Μεγάλη Γιορτή... Έκανε με τρεμάμενο χέρι τή σταυρό της. Κι' ή φωνή της, γλυκειά και ήσυχη τώρα, άρχισε να φάλλη:

— Η Γέννησίς σου, Χριστέ ο Θεός ήμών, άνέτειλε τή κόσμω...

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από τή προηγούμενη —

— Ξέρω και πολλές άλλες άκόμη, είπε ή Μπέττυ. Ξέρεις τήν ιστορία τού Μεγάλου Άλεξάνδρου, της Ιωάννας, δ' Άρχ. τού Ναπολέοντος; Μά δξ παίξουμε λιγάκι άκόμη. Έγώ θά είμαι πάντα μιά μεγάλη κυρία που δέχεται στο σπίτι της, μέλο που τή κελλάρι αυτό δέν μοιάζει ούτε με σκλόνη, ούτε με βεράντα, ούτε καν με σπουδαστήριο. Κι' όμως πόσο θά μ' άρρεσε αν ήταν σπουδαστήριο με μιά καλή δασκάλα κι' ένα πλήθος βιβλία, τετράδια, μολύβια και κάθε λογής πράγματα απ' αυτά που μεταχειρίζονται στα σχολεία. Πόσο στενοχωριέμαι που είμαι άγράφιατη! Δέν ξέρω τίποτε άλλο παρά Ισα-Ισα να γράφω, να διαβάζω και να μετράω. Και μακάρι να τή ξέφερα κι' αυτά καλά! Ο, τι μάς μάθαιναν στο Άσυλο, τίποτ' άλλο. Μ' αν ήμουν πλούσια, ω πόσα δέν θά μάθαινα! Θά μελετούσα, θά μελετούσα! Κι' όταν θά έλεγα τή μάθημά μου, ή δασκάλα θά μου έλεγε: «Πολύ καλά, παιδί μου!» Άκουσα τή δασκάλα της μιά Έθελ να της λέη έτσι μιά φορά. Μά τώρα πρέπει να ξαναρχίσω τή δουλειά μου, γιατί άλλως ή «καλή μου φίλη» κυρία Τούκερ θά μου τίς βρέξη. Λοιπόν, Τζάκ, τώρα δίνε του! Δέν μπορώ να έργασθώ όταν βρίσκομαι εδώ και μου κουβεντιάζεις.

Και καθώς ο μικρός έτοιμαζόταν να φύγη από τόν ίδιο δρόμο που είχε έρθει, γύρισε και τού είπε:

— Και σ' εύχαριστώ πάρα πολύ για τή ώραία πράγματα που μου έφερες. Θά σου τή ξεπληρώσω όταν πάρω τήν περιουσία μου.

Ο Τζάκ έβαλε τή γέλια.

Η περιουσία της Μπέττυ ήταν ένα θέμα που ξαναγύριζε κάθε τόσο στις συζητήσεις των δυο παιδιών. Δέν είχε καμιά θετική βάση και κανένας άλλος, εκτός από τήν ίδια

τήν Μπέττυ, δέν έδινε καμιά πίστη σ' αυτό τή παραμύθι... Όλα-όλα όσα γνώριζαν από τήν ιστορία της μικρής όρφανής, ήταν τή ξέξη: Πριν από δώδεκα χρόνια επάνω-κάτω, ένας νεαρός Ίρλανδός, ο Μαρτίνοσ Μάκ Γκουίρ, άνυπρόσπετος ένός έργοστασίου όφασμάτων από τή Μπέλφριστ, είχε γνωρίσει στην Βοστώνη μιά νέα δεσποινίδα Άαλουέττ, που οι γονείς της κατέγονταν απ' τή Γαλλία κι' είχαν έρθει να εγκατασταθούν σ' αυτή τήν πόλη. Οι δυο έννοι παντρεύτηκαν κι' ήταν εύτυχησμένοι μιά όχι για πολλή καιρό, αλίμονο! Σ' ένα ταξίδι που έκανε τή νεαρό άντρώγου μαζί με τή μικρό τους κοριτσάκι, έγινε ένα τρομερό σιδηροδρομικό δυστύχημα. Τό τραίνο έκτροχιάστηκε, πολλοί ταξιδιώτες σκοτώθηκαν και πολλοί άλλοι πληγώθηκαν. Μέσα στη γενική άναστάτωση, ή οικογένεια χωρίστηκε. Τήν Μπέττυ τήν ξεθάψαν κάτω από τή μνηστήρια τού βαγονιού, ζωντανή και γερή. Ο κ. Μάκ Γκουίρ πληγώθηκε θανάσιμα και, νοιώθοντας τόν θάνατο να πλησιάζη, έμάζεψε όλες τίς δυνάμεις του κι' έγραψε μερικές λέξεις επάνω σ' ένα κομματάκι χαρτί, που κατόρθωσε ύστερα να τή κάρφωση επάνω στις φασκές τού μωρού. Τό χαρτί αυτό έγραφε:

«Τό κοριτσάκι αυτό ονομάζεται Έλισσάβετ Μάκ Γκουίρ και είναι πιθανή κληρονόμος μεγάλης περιουσίας.»

Ο δύστυχος πατέρας είχε χαράξει τίς γραμμές αυτές με τήν έλπίδα ότι εκείνοι που θά περιμάζευαν τή παιδί, θά έδειχναν μεγαλύτερο ένδιαφέρον. Όχι πως ήταν πλούσιος ο ίδιος, άπειναντες οι δουλειές του τήν εποχή εκείνη πήγαίναν πολύ άσχημα. Άλλά ζούσε πάντοτε με τήν έλπίδα ότι μιά μέρα θά γινόταν πλούσιος, γιατί ο πατέρας του είχε μετα-

ναστεύσει πριν από πολλά χρόνια στην Αυστραλία για να βρή χρυσάφι. Ποτέ δέν είχαν λάβει καμιά είδησή του, μα όστόσο ο γίός του εξακολουθούσε να διατηρή τήν έλπίδα πως θά τόν έβλεπε μιά μέρα να γυρίση πίσω με τίς τσέπες του γεμάτες λίρες. Έάν αυτή ή έλπίδα γινόταν πραγματικότητας — πράγμα που δέν ήταν και δόλοτελα άπίθανο — ο μόνος κληρονόμος τού Ντένις Μάκ Γκουίρ ήταν ο γίός του Μαρτίνοσ, και μετά τή δική του θάνατο, ή μικρούλα Έλισσάβετ.

Μολαταύτα ή τελευταία φροντίδα τού πατέρα της Μπέττυ δέν όφέλησε σέ τίποτε τή μικρούλα. Τό χαρτί, που ένα τρεμάμενο χέρι είχε κάρφώσει επάνω στα φορέματά της, ξεκαρφώθηκε χωρίς κανείς να τού δώση προσοχή, εκτός από τήν όπρητρια τού Άσούλου όπου μετέφεραν τή Μπέττυ. Τό όνομα τού παιδιού της έμεινε στη μνήμη της καθώς και ή φράση: «Πιθανή κληρονόμος μεγάλης περιουσίας», και άργότερα επανέλαβε τή μαγικά αυτά λόγια στη μικρή όρφανή.

Άμα πέρασαν λίγα χρόνια, έβαλαν κιόλας τή μικρούλα Μπέττυ στη δουλειά. Δέν ήταν άκόμη καλά-καλά δέκα χρονών, ένα κοριτσάκι άδύνατο και λεπτοκαμωμένο, και μπήκε όπρητριάουλα, γυρίζοντας από τή ένα σπίτι σ' άλλο όσπου κατέληξε στής κυρίας Τούκερ. Για καλή της τύχη είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα της μεγάλη δόση όπομονής και έπιμονής, κι' άκόμη είχε τή πρότερημα να βλέπη όλα τή πράγματα απ' τήν καλή τους όψη κι' έτσι κάθε δουλειά της φαινόταν λιγώτερο βαρειά και δόσκολη απ' ό,τι ήταν σ' αλήθεια. Είχε όμως ριζωμένο μέσα της τή αίσθημα της δικαιοσύνης, και ή άδικία κι' ή όποκρίσια τήν έκαναν συχνά να επαναστατή. Γι' αυτό τή λόγο σέ πολλών τή μάτια φαινόταν κακοκέφαλη και άνυπότακτη, ενώ σ' αλήθεια είχε πολύ εύκολο και μαλακό χαρακτήρα και ο καθένας τήν έκανε όπως ήθελε, φθάνει να της μιλούσε με γλυκό τρόπο.

Γιατί αν είχε κληρονομήσει από τή χαρακτήρα τού πατέρα της, είχε όμως πάρει πολλά κι' από τήν μητέρα της. Είχε μιά έμφυτη λεπτότητα στο γούστο της και στους τρόπους της, και μπορεί μάλιστα ή άγάπη της για τή στολιάδα και για τή λούσα να ήταν κληρονομημένη απ' τή μητέρα της. Τής άρεσαν όλα τή ώραία πράγματα και δέν μπορούσε να τή αποκτήση. Άποζημιωνόταν όμως για

τη στήρησή τους, πλάθοντας με το νοῦ της ένα σωρὸ φανταστικές ιστορίες ὅπου φανταζόταν τὸν ἑαυτὴ της πλοῦσιον κι' εὐτυχημένον. Μὰ ὅλες οἱ δοκιμασίες ποὺ περνοῦσε καὶ ὅλες οἱ στερήσεις, δὲν ἦταν γιὰ τὴν Μπέττυ τίποτα, μπροστὰ στὴν ἔλλειψη τῆς οἰκογενείας καὶ στὴ σκέψη ὅτι δὲν εἶχε «σπίτι», ὅπως εἶπε ἡ ἴδια. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἐπιθυμία της νὰ ἔχη κάποιον δικὸ της, νὰ ξέρῃ ὅτι ἦταν κάποιον ἀγαπητὴ! Καὶ μόνο ὅταν ἐβλεπε ἄλλα παιδιὰ νὰ χαίρονται αὐτὴ τὴν εὐτυχία, ζυγνοῦσε μέσα της ἡ ζήλεια καὶ τὸ πικρὸ παράπονο...

Ὡστόσο, ἂν ἡ Μπέττυ εἶχε ἐπιθυμίες, εἶχε καὶ τὴν ἀκλόνητη ἀπόφαση νὰ πραγματοποιήσει μὴ ἡμέρα τις ἐπιθυμίες της αὐτές. Σκεπτόταν ὅτι ἂν κατόρθωνε νὰ βρῆ μὴ θέση, ὅπου ἐκτός ἀπ' τὴν τροφὴ της καὶ τὰ ρούχα της, θὰ τῆς ἔδιναν κι' ἕνα μικρὸ μισθό, ὅσο τιποτένιος κι' ἂν ἦταν, θὰ τὸν ἐψύλαγε ὀδύκληρο ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ποκτήσῃ μὴ μέρα αὐτὸ τὸ σπῆτι ποὺ ὀνειρευόταν στὸν ὕπνο της καὶ στὸν ἔγπνο της.

Μὰ οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ φέρουν καιμικὰ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ της. Κι' ὅσο βρισκόταν στὴς κυρίας Τοῦκερ, δὲν θὰ μπορούσε βέβαια ποτὲ νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ πραγματοποιούταν τὸνισερὸ της. Ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦσε αὐτὸ τὸ σπῆτι γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πὺδ ἀφόρητη, καὶ τὸ καλοκαίρι ποὺ πλησίαζε θὰ τὴν ἔκανε μαρτυρική, γιὰ τὴν ὅπως εἶχε παρατηρήσει ἡ Μπέττυ, ἡ ζέστη ἔκανε ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστα τὰ νεύρα τῆς κυρίας της.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ κατάρρευμα, ἕνα ὄρατο ἡλιόλουστο πρωῒνὸ ὅπου ἡ Μπέττυ θὰ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ βρῖσκεται στὸ ὑπαιθρο καὶ ν' ἀναπνέῃ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ἡ κυρία Τοῦκερ ἔδωσε ἐντολὴ στὴ μικρὴ της ὀνηρέτρια νὰ δαΐξῃ τις μύγες ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

Τὸ τραπέζι, ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο τῆς μεγάλης κἀμαρας, ἦταν σκεπασμένον μὲ μὴ κουνουπιέρα ἀπὸ τριανταφυλλὶ τουλιπάνι. Ἡ κουνουπιέρα αὐτὴ εἶχε σκοπὸ νὰ προσφυλάγῃ ἀπὸ τις μύγες τις κομποσιτέρες καὶ τὰ πιάτα μὲ τὰ κουλούρια καὶ τὰ γλυκίσματα, γιὰ τὴν κυρία Τοῦκερ εἶχε τὴν ἰδέα πὼς εἶχαναν στὰ

«μεγάλα σπῆτια». Ἡ κουνουπιέρα αὐτὴ ἦταν κατακαίνουργη καὶ τὸ δροσερὸ της χρώμα δὲν ἦταν δυνατὸ παρὰ νὰ μαγέψῃ τὴν Μπέττυ, ποὺ μόλις τὴν ἀντίκρουσε, στάθηκε στὴν πόρτα καὶ τὴ κοίταξε μὲ θαυμασμό.

Στὴ στιγμὴ τὸ ἐφευρετικὸ πνεῦμα μῆτρε σὲ κίνηση, καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέφθηκε ἦταν νὰ πάρῃ τὴν κουνουπιέρα ἀπὸ τὴ θέση της καὶ νὰ στολισθῇ ἡ ἴδια. Τὴν ἔριξε λοιπὸν στοὺς ὄμους της καὶ πρῶτα τὴ φόρεσε σὰ σάλι, ἔπειτα σὰν ἀρχαῖο χιτῶνα, ὕστερα σὰν σπαγιόλινη μαντέλλια καὶ τέλος σὰν πέ-

σα στὴν κἀμαρα, δὲν ἔδειξε οὔτε εὐχαριστήσιον οὔτε θαυμασμὸ μὸλις ἀντίκρουσε τὸ τριανταφυλλὶ σὺννεφο ποὺ χοροπετοῦσε γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. — Σατανά!... ἀρχισε νὰ λέῃ.

Ἄλλὰ ἡ ταραχὴ της ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἔβρισκε λόγια γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγανάκτησή της. Σταμάτησε λοιπὸν κι' ἔριξε στὴ μικρὴ ἕνα τέτοιο φοβερὸ βλέμμα, ποὺ τὸ δυστυχισμένον κορίτσι πάγωσε ἀπὸ τὸ κερὰ ὅς τὰ νόχια.

Εἶχε κάνει πολὺ ἀσχημα: αὐτὸ τὸ ἔφερε ἡ κυρία της δὲν τὴν εἶχε στείλει στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ τῆς δώσῃ μοναχὰ τὴν εὐχαριστήσιον νὰ στολισθῇ μὲ τὴν κουνουπιέρα ἢ θέα ὅμως τοῦ τριανταφυλλένιου τουλιπανιοῦ τῆς εἶχε γυρίσει τὰ μυαλά καὶ δὲν ἔπυρσε νάντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ παίξῃ λιγάκι μαζὶ του.

— Λυποῦμαι πολὺ, ἐτραύλισε ἀφίνοντας νὰ πέσῃ κάτω ἀψυχη ἢ μὴ ἀκρη τοῦ τουλιπανιοῦ, ποὺ λίγες στιγμὲς πρωτότερα στριφογύριζε σὰν ἀνεμόμυλος: λυποῦμαι πολὺ...

Μὰ ἡ κυρία Τοῦκερ, ποὺ εἶχε ξαναβρεῖ τὴ φωνὴ της, δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ ποτελειώσῃ.

— Σατανά, ἔκανε μὲ τὴν ἀντιπαθητικὴ φωνὴ της, τέρας τῆς δημιουργίας, χάσου ἀπὸ μπροστὰ μου! Φύγε στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου! Νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου. Ἀρκετὰ μὲ βασάνισες τώρα καὶ δυὸ χρόνια ποὺ σ' ἔχω στὸ σπῆτι μου. Δὲν ἐγνοῶ πῶς νὰ τρέφω μὴ ξεμωαλισμένη σὰν κι' ἐσεῖνα.

Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, καλοστεπέλα, κακοκέφαλη! Πῆγαινε ποθενὰ ἄλλοῦ νὰ βρῆς κανένα σπῆτι ποὺ νὰ σάφῃνον νὰ καταστρέφῃς τὰ ἐπιπλάτους καὶ νὰ μασκαρεθεσαι ὅποτε σοῦ κάνει κέφι. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σοῦ λέω, καὶ μὴν ξαναπατήσης τὸ πόδι σου στὸ σπῆτι μου! Σὲ βρεθήκα πιά!

Καὶ ἡ κυρία Τοῦκερ ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὴν τραπεζαρία τὸ κοριτσάκι ποὺ ἔτρεπε σὺγκορμον.

Ἡ Μπέττυ, πνιγμένη στὰ δάκρυα, πέρασε κλαίοντας μὲ ἀναφυλλητὰ ἀπ' τὸν διέδρομον κι' ἀπ' τὴν κουζίνα, καὶ πῆγε κι' ἔκατσε στὰ σκαλιά τῆς μικρῆς πόρτας τῆς ὀνηρέσιας γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ μὲ τὴν ἡσυχία τῆς τῆ θλίψῃ της.

Ἡ καρδούλα της εἶχε ξεχειλίσει. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΟΥΑΝ

Ἡ κυρία Τοῦκερ τῆς ἐπρόφερε μὴ καρέκλα μὲ μεγάλη εὐγένεια...

πολο νυφικό. Στὴν τελευταία αὐτὴ μεταμόρφωση, ἡ κουνουπιέρα τῆς φάνηκε τόσο θεασπέσια, — τῆς φάνηκε μάλιστα πὼς τῆς πῆγαινε τόσο ὄρατα, ὥστε δὲν τῆς ἔκανε καρδιά νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ πάνω της.

Χορεύοντας λοιπὸν καὶ χοροπηδώντας ὀδύγρα στὴν κἀμαρα, ἀρχισε νὰ κωνηγῆ τις μύγες, χρησιμοποιώντας γιὰ ξεμωγιαστήρι τὴ μὴ ἀκρη τοῦ πέπλου της, ἐνῶ ἡ ἄλλη σερνόταν σὰν οὐρὰ ἀπὸ πίσω της.

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ὁ Σαχίμπ θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε ὁ Σάμου καὶ ἀρχισε εὐθὺς νὰ τοκοθετῇ τὴν κουνουπιέρα γύρω ἀπὸ τὰ δυὸ ράντσα ποὺ θὰ χρησιμοποιεῖν γιὰ κρεβάτι τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ὀδύλων. Τὸ δωμάτιον ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο. Ὁ ξενοδόχος ἔφερε ἀπὸ ἕνα κατάλευκο σεντόνι γιὰ κάθε κρεβάτι ἕνα μονάχα ἐξαιτίας τῆς ζέστης) καὶ ἡ οἰκογένεια πέρασε στὴν τραπεζαρία.

— Ποῖα εἶναι ἡ κἀμαρα τῆς κόρης μου; ρώτησε ἡ κυρία Ὀδύλων.

— Ἡ ἀνατολική, ἀπ' ἐδῶ, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Σάμου κἀνονοντας νόημα στὸν ξενοδόχο.

— Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα προτοῦ νὰ καθήσουμε, δήλωσε ἡ μητέρα τῆς Μαίρης.

Ὁ Σάμου προθυμοποιήθηκε νὰ δείξῃ μόνος του τὸ δωμάτιον στὴν καινούργια του κυρία.

Ἡ κἀμαρα τῆς Μαίρης ἦταν ἀπέναντι σχεδὸν στὴν ἄλλη καὶ ἡ κυρία Ὀδύλων, ἀφοῦ τὴν ἐξέτατε προσεκτικὰ, ἔμεινε εὐχαριστημένη.

— Τὸ παράθυρον μὸ φαίνεται πολὺ χαμηλό, εἶπε ὡς τόσο.

— Ἐχει γριλλίτες ποὺ κλείνουν ἀπὸ μέσα, εἶπε ὁ Σάμου δείχνοντας τὰ ξύλινα παραθυρόφυλλα.

Ἡ κυρία Ὀδύλων, καθυσυχασμένη πῶς ὀδύστελα, γύρισε στὴν τραπεζαρία ὅπου τὴν περιμεναν ὁ ἀντρας της καὶ ἡ κόρη της.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ πρῶτον φαγητό, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπλὸς χυλὸς καμωμένος ἀπὸ μαυροστάγαρο καὶ γάλα, ὁ Σάμου ἔβλεψε μόνος του νὰ σερβίρῃ τὸ νερὸ σὰ ἀφεντικὰ του.

Ὁ πονηρὸς εἶχε τὸ σκοπὸ του, γιὰ τὴν εἶχε ἀδειάσει μέσα στὴν κανάτα μὲ τὸ νερὸ ὄλο τὸ περιεχόμενον τοῦ ππουκαλιῶ ποὺ τὸ εἶχε δώσει ὁ Ἰνδὸς μὲ τὸ γαλάζιον σαρκί.

Μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ φαγητὸ τους ὅταν ὁ κύριος Ὀδύλων, ἡ γυναίκα του καὶ ἡ Μαίρη ἀρχισαν νὰ ἀσθενῶνται: ἀκτανικήτη ἐπιθυμία γιὰ ὕπνον.

Δὲν ἔβλεπαν καιμικὰ κινῆ ἰδέα στὸ μυαλό τους καὶ σκέφθηκαν πὼς αὐ-

τὰ τῆς νύστας τους ἦταν τὸ ταξίδι, ἡ ζέστη καὶ ἡ κούραση. Μόνον ὁ Σάμου γνώριζε τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς νύστας.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Τζέιμς Ὀδύλων καὶ οἱ δικοί του κοιμόνταν βαθεῖα.

— Σάμου, εἶπε ὁ ξενοδόχος ταραγμένος κἀπως, Σάμου, φοβάμαι πὼς μὲ βάζεις σὲ μεγάλους μπελάδες.

— Μὴν ἔχεις κανένα φόβο, Καλ-

Ἐπιασε κουβέντα μὲ τὸν ὀνηρέτη τοῦ κ. Ὀδύλων... (Σελ. 66, στ. β')

κάρ, εἶπε ὁ μικρὸς. Ἐσὺ εἶσαι ἔξω ἀπ' ἐλῆ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Δίχως ἄλλο... μὴ...

— Τί φοβάσαι; Ἐγὼ ἔδωσα τὸ νκρωτικὸ, ἐγὼ θὰ πάρω τὸ παιδί ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα, εἶναι νὰ μὴν ζυγνήσῃς.

— Καὶ... ἀνκτὴ τὸ γῆ ζυγνοῦσαι;

— Ὁ ἀφέντης μου σοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

— Ναι... τὸ κατκαβίνω. Μὴ... ἀν ζυγνοῦσαι;

— Τὸ βλέπεις τοῦτο ἐδῶ; ἔκανε ὁ Σάμου βγάζοντας ἀπὸ τὸ ζωνάρι του ἕνα μαχαίρι: μὲ πολὺ λεπτὴ καὶ μωτερὴ κόψη.

— Ὡ, εἶπε ὁ Καλκάρ χλωμιάζον-

τας, μὲ φοβερὴς δειλαδὴ, Σάμου; — Οἱ προσταγῆς τοῦ Γιουγκάλ εἶναι γιὰ μένα ἱερές. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Καλὰ, θὰ κοιμηθῶ.

— Ἄν σοῦ ξεφύγῃ ἕνας λόγος, αὐριο, ἂν μὲς παρακολουθήσῃς καὶ στὸ παραμικρὸ, ὁ ἀφέντης μου θὰ τὸ μάθῃ ἀμέσως καὶ ἡ ἐκδίκησή του δὲν θὰ ῥογήσῃ. Λοιπὸν, ἀπαγορεύεται νὰ μιλήσῃς.

— Δὲν θὰ μιλήσω.

— Ἀπαγορεύεται νὰ κούσῃς.

— Δὲν θὰ κούσω.

— Καὶ τὸ σπουδαιότερον, πρόσθεσε ὁ Σάμου μὲ ἀπάθεια, βάζοντας τὴ μύτη τοῦ μαχαίρι τοῦ σὸν λαίμῃ τοῦ ξενοδόχου, ἀπαγορεύεται νὰ ἰδῆ.

— Ὡ, ἔκανε ὁ Καλκάρ τρέμοντας ὀδύκληρος, ὁ Γιουγκάλ εἶναι μεγάλος πολεμιστῆς. Δὲν θὰ ἰδῶ!

— Σὲ πιστεύω, εἶπε ὁ Σάμου.

Καὶ περνοῦντας πάλι τὸ μαχαίρι στὴν ζώνη του, ὁ νεαρὸς Ἰνδὸς διευθύνθηκε πρὸς τὴν κἀμαρα τῆς Μαίρης.

Οἱ γριλλίτες ἦταν κλειστῆς ἀπὸ μέσα. Ὁ Σάμου τις ἀνοῖξε ἀθόρυθα κι' ὕστερα, ρίχνοντας μὴ ματιὰ στὸ κοριτσάκι ποὺ κοιμόταν ξαπλωμένο μὲ τὰ ρούχα του στὸ κρεβάτι, φθόβισε:

— Δυστυχισμένον παιδί. Σὲ δυὸ ὄρες θὰ εἶσαι αἰχμάλωτη. Ὁ Γιουγκάλ εἶναι πομιστῆς Σίχ. Ὁ Γιουγκάλ εἶναι ὁ ἀφέντης μου καὶ οἱ προσταγῆς του μὸ εἶναι ἱερές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ὁ Κεῖσάμει ξαναφαίνεται

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα δέκα τὸ βράδυ, ὅταν ἕνας ἀνθρωπος, πολὺ φτωχικὰ ντυμένος, στα-

μάτησε μπροστὰ στὸ χάνι τοῦ Καλκάρ. Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε μὴ ἰνδιάνικη φλογέρα στὸ δεξιὸν χέρι, ἕνα καλῆθι περασμένο στὸ ἀριστερὸ, καὶ εἶχε ἕνα διασάκι κρεμασμένο στὴν πλάτη του.

— Κλειστὰ ἀπὸ τώρα! ἔκανε μ' ἐκπληξῆ, σταματώντας μπρὸς στὴν κλεισμένη πόρτα. Ὁ Καλκάρ δὲν συνεθίζει νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα τοῦ στοῦς ξένους ἀπὸ τόσο νωρίς. Ἐ, δὲν πειράζει, πρόσθεσε σγκάνοντας τοῦς ὄμους του. Θὰ κοιμηθῶ ἔξω.

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφασή του, ἔκανε τὸν γύρον τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ διαλέξῃ ἕνα μέρος κατάλληλον νὰ κοιμηθῆ. Ἐξαφνα, παρατήρησε ὅτι τὸ

Σιγά-σιγά λοιπόν αρχίζουν να έφα
φανίζονται τα σπύρια και τώρα... ή
πατρίδα μου, ο Βόλος, χάθηκε από τα
μάτια μου!

Νινέττα

ΧΑΡΑΥΓΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ψηλά στο λόφο ρόδιζε ή χαρουγή
μ' άχνομαβίες τον έστεφάνωσε άνε-
μώνας
κι' έσφιξε άνταύγειες χρυσές στα μά-
μαρα
κι' έβραψε ρόδιτες τις άψηλές κολόνας.

Της νύχτας οι σκιές δλό τελα δε φύγαν,
κάτι κεί πάνω απ' αυτές άκόμα μένει,
θαυρείς πώς είναι οι αιώνας πού κε-
[ράσανε
και άντικρύζουν την 'Ακρόπολι γονα-
[τισμένα
Δικηγορίνα

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

'Απ' τις μορφές πού ξεχωρίζω σάν
θυμομαί τα παιδικά μου χρόνια, είναι
το γελαστό πρόσωπο της μαριέας μου.
'Ήταν μητέρα του νονού μου και μου-
λεγαν να τη φωνάζω «μαριά». Έτσι,
λέει, φωνάζουν στη Θεσσαλία τη για-
γιά.

'Ήταν μιά πολύ όμορφη γοιούλα,
παχουλή και ψηλή. Με τα όμορφα ά-
σημένα της μαλλιά, το κεφάλι της
πραγματικώς έμοιαζε «σάν χιονισμένη
κορυφή στού πεγγαριού τη λάμψη».
Φορούσε το μαύρο φουστάνι, κλειστό
ός το λαιμό, και το τσεμπέρι το μαύ-
ρο, δλοκάθαρο. 'Έτσι φαντάζομαι πώς
γτύπωνται οι γριές γυναίκες στην 'Ελ-
λάδα.

Σάν άποφάσεις ν' αφήση την 'Αγνιά
και να ξενιτευθή, ήμουν όχτώ χρονών.
Θυμομαί πήγαμε με το νονό μου και
την περιμέναμε στο λιμάνι με τη βάρ-
κα. 'Εμεινε σπάει μια κάμποσο καιρό
κι' ύστερα έφυγε στο χωριό, στο σπίτι
του νονού μου. Σε λίγο καιρό με πή-
ραν μαζί τους. 'Ήταν, θυμομαί, καλο-
καιρί.

Πού εύχαριστο καλοκαιρί δεν πέρα-
σα στη ζωή μου. Το πρωί πήγαίνα κα-
βάλλα στο γαϊδούρα με τον ξάδερφό
μου το Στάθη, και μετά, σάν γριζα
κουρασμένος σπύτι, παρακαλοθσα τη
μαριά μου;

— Μαριά, σέ παρακαλώ, πές μου έ-
να παραμύθι.

— Ός τότε παραμύθι δεν μούχε πεί
κανείς ούτε καν ή γιαγιά μου. Κι' έτσι
όμα γνώρισα τη μαριά μου, νόμισα πώς
άνακάλυψα με μεγάλη πηγή παραμυ-
θίων.

Γιατ' ή μαριά μου ήξερε ένα σωρό,
κι' όχι αούσοχθidia' μούλεγε πώς της
τάχε πεί ή γιαγιά της στη Ζαγορά, σάν
ήταν μικρή.

Μ' έπειρανε και καθόμαστε στη με-
γάλη βεράντα του σπιτιού κι' αρχίζε,
πρόθυμη πάντα και καλόβολη. Μπρο-
στά μας άπλώνονταν άπέραντα τα χω-
ράφια με το μαμακάκι ή με το χρυσό
ρόζι, έφταναν ός κάτω-κάτω στον ό-
ρίζοντα πού δεν τον έκλεινε τίποτα,
ούτε σπύτι, ούτε καλύβη. 'Από μακριά
άκούγονταν τα τοιτσιόλιατα μιας τσί-
χλας ή τ' ατέλειατα κουέκ-κουέκ-κουέκ
καυδών τών βατραχών.
Δέν μπορούσε να προσφέρει τα όνό-
ματα τών άραπάδων, και με μεγάλη

εθκολία τούς... βάφτιζε. Τόν 'Αμ-
πτελ-Μίουλα τόν έλεγε Παναγιώτη,
και τόν 'Αρκετα Κερίμ Χρήσο!

— Μα πώς, μαριά, Παναγιώτη, άφοβ
είν' άράκης;
— 'Αμ' είχαμ' έναν τσοπάνο στη Ζα-
γορά πού τόν έμοιαζε και τόν έλεγαν
Παναγιώτη, ήταν έτσι κοντός και κου-
στοός!

Στο τέλος του Αυγούστου γύρισα
στην 'Αλεξάνδρεια για να έτοιμαστώ
για το σχολείο, και τόν ίδιο χειμώνα ή
μαριά μου πέθανε.

Τίσος Λούλης
ΤΟ ΔΕΝΤΡΙ

Πάντα κατάκορφα στη γάχη της 'Α-
γνίας, ένα δέντρο δλομόναχο είναι φυ-
τωμένο. Χρόνια και χρόνια τώρα στέ-
κει εκεί και δέχεται απ' του χειμώνα
τις νερολονιές, τους βοριάδες και τα
χιόνια, πανέφημο μέσα σ' αυτή εδω
την άγονη τη γή, άδραστο μες στού
καλοκαιριού την έβρα. Σ' όλο αυτό
του πέντηνου βουνού το μακρός, μονά-
χη την κτινιάρια την άγριάδα και τη
φλασκίνα τη χνουδάτη, της στείρας γής
το σύμβολ' άπαντάς.

Κεί-κάτω, στην εύφορη τη γή, στούς
πράσιους τούς κόμπους και στο έλι-
βάδια άνθονέμιστα, χιλιάδες και χι-
λιάδες καλότεχα δέντρα αδελφωμένα
χαίρονται της καλοδουλεμένης γής τα
πλούτια, τη γλυκιά του ήλιου ζεστασιά
και τις δροσάτες ρεματιές.

Μ' αυτό εδω το δύστυχο δέντρο, πά-
νω στην πέτρα φυτωμένο, μονάχη τη
μανία του βοριά και την άπέρανη έ-
ρημιά έχει παντοτινώς συντροφός.

Μά το κοπάδι του βουνού κάτω στο
δροσερό τόν ήμιο του θά κοιμηθή το
γιάμα' κι' ό αγορουμάλλης ό βοσκός
σ' αυτόν το γέριχο κορμό άκουμισμέ-
νος, στη σιγαλιά δδ-πάνω, θά τραγου-
δήση της καρδιάς του τόν γλυκό και-
μό. Και τα ξενιτεμένα τα πουλιά, τα
διαβατάρινα, άποσταμένα από το πέρα-
σμα του μακρινού πελάγους, πάνω σ'
αυτά θα ροζιάρικα κλαδιά θά βρούνε
το γλυκό ξεκούρασμα. Και το πουλί
του κάμπου το φτωχό, άποδιωγμένο ά-
πό το φονικό του άνθρώπου χέρι, πο-
νευικά θά το δεχθή στόν πράσινο τόν
κόρφο του.

Έξω και κάμποσο γόνιμος, κι' άν-
θόσπαρτα λειβάδια, και βρουσάμενες ρε-
ματιές' μα εδω το βίος σου και την έ-
ρημιά σου ζήλησα, κακόμοιρο δέντρο!

Δαβιάτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο δάσκαλος:
— Όπως δεν ξέρεις σε τί χρησιμεύει
το μαλλί;
'Ο μαθητής: — ...
— Αυτό το πανταλόνι πού φορείς, ά-
πό τί είναι καμωμένο;
— Από ένα καλό πανταλόνι του πα-
τέρα μου, κύριε!

'Αρετή Ν. 'Αργυροϋ

'Ο μπέμπης στο φουδναρη:
— Πόσο έχουν τα καζιμαδάκια.
— Τριάντα δραχμές ή όσα.
Κι' ό μπέμπης πού θέλει να κάνει
καζάρια:
— 'Αν θές δεκαπέντε τη μισή, καλά,
είδ' άλλως πάω άλλοθι!

Θέμος 'Αργης

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

'Αθήναι, 42 όδός Ευριπίδου,
την 4 'Ιανουαρίου 1933

ΔΙΑΩΡΩΝ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνε-
παρκές γραμματόσημο, για τα όποια
πρέπει να πληρώσω πρόότιμο. Ζυγίζετέ
τα και βάζετε το γραμματόσημο σωστό.
— Δέν άπαντά σε μανέια, όταν με ρωτάς
για πράγματα πού τα έχει ό 'Οδηγός
του Συνδρουμήτου. Τιμάται όρ. 5, τα-
χυδρομικώς όρ. 6 για το 'Εσωτερικό και
7 για το 'Εξωτερικό, και πρέπει να τόν
προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνη
μέρος στην κίνηση.

ΤΟ τραπέζι μου είναι γεμάτο κάρτες.
Τι όμορφες! Μιά κυρία πού ήρθε σήμε-
ρα να άγγράφη την κόρη της, τις είδε και ρή-
τησε: «Τις πουλάτε;». — Τι λέτε, κυρία
μου! αυτές είναι κάρτες γραμμένες! . . . Και
με τί τραπέρι, ιστορικό, εγκάρδιο γράφι-
μο! . . . Είναι οι εχθές πού στέλνουν στη
διάπλωση τα παιδιά της για την Πρωτο-
χρονιά. Και ή διάπλωσις, βαθεία συγκινη-
μένη, εύχαριστεί τα καλά αυτά παιδιά πού
τη θυμήθηκαν. Και τού χρόνου!

'Όλα τα έλαδα, Σεπεσάμενε Λόρδε.
Περσίργω όμως αυτό, να μού γράψης γράμ-
ματα και να τα φιλώς. . . 'Ας είναι, σου
άπαντώ μόνο στο τελευταίο. Για «είκονες
παιδιών εκ του φουακού» δέν θυμόμαί' άλ-
λά για να μην τις έχω φυλαγμένες χωρι-
στά, θά πη ότι δεν ήταν κατάλληλες για
δημοσίευση. Τα Π. Πνεύματα δημοσιεύον-
«διά κλήρου». Κάθε φορά δηλαδή πού μού
χρειάζονται: ένα, δυό, τρία, άπλώνω το
χέρι μου στο σωρό τών εγκριμένων και
παιρνω όποια τύχουν.

Νάμνισσε, πολύ όμορφο το θέμα του
μονολόγου «Ζητήματα». 'Αλλά έχει πολλή
φλυαρία. Κι' ή άπαγγελία του θά κούρα-
ζε και το διάβαμά του. Δέν μπορείς να
τόν ξαναγράφης, άφαιρώντας τα περιττά,
ώστε να μείνη ό μέρος;

Βασιλίσα του Πόνου, με πολλή εϋ-
χαρίστηση διάβασα το πρώτο σου γράμμα
όπου μού εξητορούες πώς με γνώρισες και
πώς μάγάτηρες. 'Α, έκαμες πολύ καλά
πού άποφάσεις φέτος «να ξεσπαθώσης τόν
έαυτό σου» και από άγοράστρια, τρία χρό-
νια, να γίνης συνδρομητρια. 'Έτσι σε γνω-
ρίζω και σ' αγαπώ κι' έχω—πού μού φαί-
νεται πώς είναι πολύ δικιο. Γράψε μου,
καλή μου φίλη!

Μυστηριώδη, γράφεις τόσο κομψά,
εθανάγνωστα και χαριτωμένα, πραγμα-
τεύσαι τόσο καλά τα θέματά σου και σκέ-
πεται πάνω σε τόσο πολλά πράγματα, πού,
μά την αλήθεια, λυποθμαι πού μού γρά-
φεις τόσο άραιά. 'Ελπίζω όμως στη εξής
να μού γράψης συχνότερα. Και, στην πόλη
σας έχω λίγους συνδρομητές και φροντίσε
να τούς αξήσησής λιγάκι. Καίρεσιματα στον
πατέρα σου, το καλό μου φίλο. Το 'Α-
στέρι της 'Ελπίδος, καθώς μού έγραψες,
δεκαπέντε ετών θά τελειώση το Γυμνάσιο.
'Αλλά αυτό είναι εξαιρετικό. Συνήθως τα
παιδιά τα τελειώνουν 16—17 ετών.

Και ό, 'Αργαφωτική Φτέρη, έκαμες
πολύ καιρό να μού γράψης. Ποτέ όμως
δεν έβαλα με το νού μου πώς «δέν υπάρ-
χεις πιά». 'Εμπάντσα πώς τα πολλά μά-
θήματα σ' έμποδίζουν. 'Ότίσσο σ' εύχαρι-
στώ πού δέν μ'άφινει, άν και δέν σου μέ-
νει καιρός ότε καλά-καλά να με διαβί-
ζης. Και σε συχαίρω πού είσαι τώρα μιά
από τις καλύτερες μαθήτριες.

'Η Κλαίλια σκέφθηκε πώς το καλύτε-
ρο πρωτοχρονιάτικο όδρω πού είχε να μού
κάνη, ήταν ένα ξεσπαθώμα. Και να το!
Την εύχαριστώ πάρα πολύ. 'Η βία μού
γράψει, έξ άφορηής της 'Επιστολής του
κ. Φαίδωνος, πώς αγαπή τόσο τη σταφι-
δα, πού πάντα ή τσέπη της είναι γεμάτη.
'Αλλά πώς πάει από δόντια; 'Η Μεγάλη
'Ελλάς μού έγραψε πώς ή σταφιδα κατα-
στρέφει τα δόντια. Είναι αλήθεια αυτό;
'Αν ή Κλαίλια, πού κάνει κατάχρηση, έ-
χη γερά δόντια, τί θά μπορούσε κανείς να
συμπεράνη;

Σάμα Κάλλ, παλιό μου φίλε, χαίρω
πάρα πολύ πού άποφάσεις να μού γρά-
ψης, κι' ελπίζω να μού γράψης συχνά. 'Ο
'Οδηγός λέγει ότι ή γριζή της Κυριακής
συνοδεύεται και με εικόνες. Τις εικόνες
αυτές τις κάνει ό ζωγράφος μου, πού δια-
βάξω τις άπαντήσεις κι' εμπνέεται απ'
αυτές. Μερικοί όμως συνδρομηταί, πού
έξουνη άποσδήποτε να ζωγραφίσουν, ει-
κονογραφούν τις άπαντήσεις τους οι ίδιοι
και κάποτε αυτά τα σκίτσα τους είναι τό-
σο καλά, ώστε τα δημοσιεύω μαζί με τάλ-
λα πού κάνει ό ζωγράφος.

Και τού χρόνου λοιπόν, 'Ανθιαμένη
Λεμονιά, έτοι φράτα να περάσης τα Χρι-
στογένεια. 'Αλήθεια, τί αξία θα είχαν αυ-
τές οι εξαιρετικές ημέρες άν δεν περνού-
σαν; Δέν θάταν εξαιρετικές. . . Είπα στη
δ. Καρακάλλω πώς σου άρεσαν οι «'Αγρ-
νικες» της «για την ειρωνία τους, το σαρ-
καμώ και τη λεπτότητα». 'Ο κ. Σ. έ-
λαβε και την έπιταγή και σ' άνέγραψε
στη 'Νέα 'Εστία».

Μελαγχολικό 'Ονειροπόλος, εύχαρι-
στώ για τα καλά λόγια. 'Από μάγαπες
τόσο και πάντα λές καλά για μένα, κά-
ποτα θά βρής και την εύκαιρία να ξεσπα-
θώσης. Το Παιδικό Πνεύμα δέν το κατά-
λαβαί τί θά πη «να με βερήσεις»; να
με δείρσει; . . . Όσο για το Λεξίγραφο,
πρέπει να διαβάσης τόν 'Οδηγό για να ιδής
πώς και πότε στέλλονται Πνευματικά 'Α-
σκήσεις. Τόν 'Οδηγό ουσιαστώ και σ' έλους
τους νέους μου φίλους. Βήμα δέν θά μπο-
ρουν να κάνουν—έννοώ στην κίνησή μου—
χωρίς αυτόν.

Τα έλαδα έλα, Μπονιμουλίνα. Έκα-
μες πολύ καλά να μού στείλης και ση-
μείωση τών Εσθήμων σου του 1932 κι' ός
μην έχης πολλά. Θά ήθελα να σε μιμη-
θών όλοι και όλοι. Πάντα τα Έθσημα,
όσο λίγα κι' άν είναι, έχουν την αξία τους,
και δέν πρέπει να τα περιφρονή κανείς έ-
παιδή δέν τού δίνουν το δικαίωμα να κέρη
και Βραβεία.

Και, 'Γρανία Βάρνα, τα χρόνια περ-
νών «σά νεράκι», και κάθε πρωτοχρονιά
πού μού γράφεις να σου στείλω ένα μου
τόμο (σού έστειλα τόν τόμο του 1912) εί-
σαι κατά ένα χρόνο μεγαλύτερη' όχι όμως
και «γεννότερη» όπως λές. 'Εγώ μάλι-
στα θάλεγα «νεότερη». Γιατί στην ηλικία
σου, ή νιότη δυναμώνει όλοένα ός πού
φτάνει στην άκμή. 'Επειτα αρχίζει ή πα-
ρική, τα γεράματα. Με είναι τόσο μακριά
από αυτό το σταθμό, πού δέν θά μπορούσες
να τόν ιδής μπροστά σου ότε με . . . τηλε-
όκτιο!

Δέν είναι καθόλου θυωμένη μαζί σου,
Σφιγξ, ότε σου κρατώ καμιά κάρτα.
'Αλλ' άκούσε γιατί έμπάνει. Το Διαπλασ-
τό μου έκνινο—παιτικό να λές τόνόμω του,
έ;—πριν μού στείλης άκόμα την καταγ-
γελία σου, έμαθε πώς κάποια τόν καταγ-
γέλλει κι' έσπασες να μού κάμω ένα γράμ-
μα για να μού πη ότι ό μύθος ήταν όλω-
σόδλου δικός σου, πρωτότυπος, και να μού
έξηγήση μάλιστα πώς τόν άνεπισώθη, από

ένα περιστατικό. Το γράμμα του ήταν τό-
σο πεσετικό, ώστε άμα μού έγραψες σου
πώς διάβασες τόν μύθο έκνινο άπαράλα-
χτο. αυτό λέγει, σ' ένα καλό περιοδικό,
άπόρησα πολύ και θέλησα να ιδώ το κεί-
μενο, για να κρίνω ένα φαινόμενο από τα
πιο παράξενα. 'Αρνθήθηκες—ή άπέφυγες—
να τού άντιγράψης και να μού το στείλης;
για να μη βάλης βέβαια σε δύσκολη θέση
το φίλο μας. Τώρα μού γράφεις πώς εί-
χες μετανοήσει για την καταγγελία. Μπο-
ρώ να σου κρατήσω κάρτα γι' αυτό;

Όχι. 'Αγνή, πού δέν ένόμισα πώς με
έξαχως; 'Εσύ; και θάπρσιτε να χαλάση ό
κόσμος! Φυσικά, όταν πηγαίνης στην Γ'
τού Γυμνασίου, και κάνεις άκόμα βιο-
λόγ, θεωρία και άπαγγελία, δέν μπορεί
να σου μένη πολλές κάρτες γι' άλληλογρα-
φία. Γράφω μου λοιπόν όταν εύκαιρής
και μη φοβάσαι ότι θα φαντασθώ πού τό
άδύνατο. . . Πώς πήγης ή σχολική έορτή;
Σού έστειλα ό τετραδάκι. 'Ευχριστώ.

'Αγνωστο 'Αεροπόλο και Ταύτησε,
το γραμματάκι σας πολύ μ' εύχαρίστησε.
Φαντάζομαι πώς θά μάγαπες, από έι-
σας άνιφα της παλιάς μου Βάρνας τού
Κανάρη. Και με ρωτάς άν τη θυμάμαι;
Μά ξεχνιόμαστε ποτέ τέτοιες φίλες; . .
Θάόλοουθησες, χωρίς άλλο, τα ίχνη της
θειάς σας. Και πρώτα-πρώτα θά δέν
γράφεις συχνά. 'Αλλά χωριστά το καθέ-
να σας. Κάθε φορά δηλαδή, μέσα στον έ-
διο φράκello, θά λαβαίνω δυό γράμματα.
'Έτσι!

Κερκυραϊκό Διαβόλι, χαίρω πολύ
για τη γνησιμιά. 'Απ' όσα μού γράφεις—
και τί όμορφα!—καμιά άμφιβολία δέν
έχω πώς θανάσιχθής μιά από τις καλύ-
τερες φίλες μου. 'Ευχριστώ πολύ πού
σκοπεύεις να με συστήσης και σ' άλλα
παιδιά.

'Α, τί κρίμα! Δέν μού μένει τόπος να-
παντήσω και στά φράτα γραμματάκια της
Τρελλής Ζαντέτ, της Κυρά-Φροσύνης
(πού δέν βρήκα όμως μέσα 10 όρ. για
φουδώνωμο) και τού Κριναίου. Δέν πειρά-
ζει, όταν μού ξαναγράφουν, έ;

Στη σειρά της «Παιδικής Βιβλιοθήκης»
'Ελευθερουδάκη βγήκε κι' ένας τόμος με
τα «Παιδικά» του Παπαδιαμαντή, δια-
σκευασμένα από τη δ. Γεωργία Τραρούλη
και εικονογραφημένα από την κ. Χ. Στε-
φανοπούλου. Είναι, χωρίς άλλο, τώραιό-
τερο βιβλίό αυτής της Σειράς.

'Ο γνωστός ποιητής Γιάννης Κλ. Ζερ-
βός, θετός τού άληθινότητος μου Τζώνη
Γερ. Ζερβού ('Μαριαπολιτών Βασιλό-
πουλου) έβγαλε ένα βιβλίό με τόν τίτλο
'Μνημοσύνη» άφιρωμένο στη μνήμη
του άνεσθίου του. Είναι κατί σάν τόν «Τά-
φο» τού Παλαμά. Σαρκανταπάντε ποιήμα-
τα, έλεγεια να ποέμα, φράτα, συγκινητι-
κά, και στο τέλος ένα πεζό, άλλα κι' αυ-
τό ποιητικώτατο, «Ημερολόγιο της Μνή-
μης».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ότε ι-
να δένεται, άν δέν συνοδεύεται από το δικαίωμα,
όρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή άκρινόμενα ίσχύουν
έως της 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται από
Α, ένόμισαν σε άγόρια και σεα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρομαλέος Πι-
τσιόβιος, ά. (Καλέ, τι λέτε;). Κουτσο-
μπόλα, κ. (ΑΠ). Χαρά, κ. (ΒΕ). Δια-
βολάκι, κ. (ΔΚ). Έθνοφροσός, ά.
(ΔΜ). Νεγκριτά, κ. (ΑΖ).

'Αναγνώσεις Ψευδωνύμων: 'Α-
γραμπέλη, κ. Δευκάτας, ά. Παρήγο-
ρος 'Αγγελος, κ. Δόνα Κλάρα, κ. Μι-
κρούλα Τραλαλά, κ. Χρυσόνομο, κ.

Μενεξεδένιο Μκουετακι, κ. 'Ιώ, κ.
Γλυκειά Χαρουγή, κ. Μικρά 'Αλαστίς,
κ. Πληγαμένος 'Αυτός, ά.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται. «Γαλανή, χαρά»
του Τ. Α. Πολύ άκατάστατο το μέ-
τρο και βεβαιωμένες βρωμοκαταλήξεις. Στην
αρχή έχει κάποια έννοια, ύστερα όμως
μπερδεύεται πολύ. Έκνινο το «'Αχ, μη
φύγης απ' το μάλο», πού γράφης για να
δραστοκαταληκτ ή με το «θέλω» είναι πολύ
τραβηγμένο απ' τα μαλλιά. — «Στόν 'Α-
δελφοίλη» της Χρυσοφάνειας. 'Έχει αι-
σθημα και τρυφερότητα, άλλα είναι άπι-
θνα διατυπωμένο και δέν μπορεί να συγ-
κινήση τόν άναγνώστη. Φαίνεται κάπως
δύσκολο, το τρίτο μίξ καρέκλας να προ-
καλή τόσες σκέψεις. Το φος της λάμπας
πού διακρίνεται από το διπλανό διαμπίτι,
ένα βήσιμο κ.τ.λ. θά ήταν ίσως πού άλη-
θοφανή. — «'Ο φυλακισμένος» τού Πληγω-
μένου 'Αετού. Γραμμένο σε πολύ ακατάλ-
ληλη γλώσσα και σε άπαναταικό ύφος.
'Αν σύμφωνα με τις θεωρίες τού Π. Α.
άφηναν ελεύθερους και άντιφρόνητους όλους
τους κλέφτες, τότε τί θά γίνονταν οι τί-
μιοι άνθρωποι πού έχουν κι' αυτοί το δι-
καίωμα να ζήσουν, και με τόν έρωτα τού
προσώπου τους, κι' όχι με κλειφές, προσ-
παθούν να συντηρήσουν την οικογένειά
τους; — «'Ονειροπολήματα» της Λολίτας.
Πολύ κοινό.—'Εκδρομή» τού Ε. Τ. Μ.
'Αρκετά ζωνρή και ζωντανή ή περιγραφή,
τό ύφος όμως είναι άκόμη άτεχνο και ή
γλώσσα σχολαστική. 'Έχει πολλές έκφρά-
σεις πού δέν ταίριαζουν, π. χ. «'Ενα κώ-
μα ελιών», «Τά σιγήπαιρα τού χωριού τά-
χουν οι καρδιάς» κ.τ.λ.—'Η βία στρα-
τα» τού Άλέκου της Μοναχιάς. 'Η ιδέα
είναι αρκετά καλή ή και όχι εξαιρετικά
πρωτότυπη, ή έκτέλεση όμως χαλαίνει
πολύ. Δένε ποτέ «του χειμώνα»; 'Η δευ-
τερη στροφή είναι στην αρχή αρκετά μεπε-
ρμένη στην έννοια.—«Σκέψεις μου» και
'Αντίο» της Δικηγορίνας. Βουτάθηκα
άντικατονακία. 'Αλλάς δέν ήταν δημο-
σιόσημα.—'Ο χειμώνας έρχεται» τού Μ.
Ε. Πολύ καθυστερημένο χωρίς να έχη τί-
ποτε το εξαιρετικό για να δημοσιευθή
ρα πού πέρας ή επικριρότης του.—'Από
ένα γράμμα» της 'Ελ-Βα. Πολύ άποσπα-
σματικό, έχει μιά όρθή βάση άλλα δέν την
άναπτύσσει όπως πρέπει. Χρησιόταν δια-
φορετική ανάπτυξη.—Τ' όρρανε» της Φε-
μιλίστρας Τραφερό και συγκινητικό, ή
συχουργία του όμως εξαιρετικά φτωχή.
'Η τελευταία στροφή είναι έλλιπής κατά
την έννοια.—'Ανατολή—'Αύση» της Ι-
δίας. 'Αντικανονικό. Μόνον ή άρχή του
είναι άποσδήποτε καλοδοκική.—'Η τε-
λευταία βραδιά» της Σφιγγός. Είναι πολ-
λό δύσκολο να μετωφρασθών ποιήματα
σε πεζό δίχως να χέσουν το μισό σχεδόν
απ' την αξία τους. 'Η μετάφραση πολύ
καλή, χωρίς ξενισμούς.—'Ηρώδης» της
Κυρά-Φροσύνης. Με πολύ δύσκολο θέμα
καταπιάστηκε ή καλή μας φίλη. Τα κομ-
μάκια με ιστορικό θέμα είναι από τα πιο
άχάριστα και για μεγάλη συγγραφής ά-
κόμη. 'Οποσδήποτε ή προσπάθειά της εί-
ναι άξίεπαινη.—'Η Μαριά μου» τού
Κρητικού 'Αεροπολιού. 'Από έπιστο-
λό χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον και χωρίς
καμιά ανάπτυξη. 'Αλλωςτε φαίνεται κά-
πως άπιθνο, ένα παιδί να τρέξη να πιάση
τη μητέρα του, και ν' άντιληφθή το λάθος
του μόνον όταν έκνινη γύρισε και τού μέ-
λους. 'Από μακριά βέβαια μπορεί να γε-

λαοθή κανείς. — «Η χαρά μου» του Τριανταφυλλέγιου *Δάκρυου*. Πολύ τραγικό χωρίς τίποτα το ξεχωριστό. Αποφάγματα τέ τετριμμένα αυτά θέματα. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διαπλασις ασκάζεται τούς φίλους της: *Κεφαλλονιοπούλου* (καλά λοιπόν, για τή Σελίδα θά το διαβάσω και θά σοῦ πῶ;) *Πασχαλιάνου Δουλούδι* (κι' ἐγώ εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη πῶς σά γνώρισα· νά μοῦ γράψης και νά μοῦ στείλῃς και κομμάτια για τή Σελίδα ἀφοῦ φιλοδοξῆς νά γίνῃς συνεργάτρια.) *Σάνην Κουρέταν* (ἔλαδα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) *Κόκκινω Καναρίνι* (εὐχαριστῶ πολύ πῶς πῆγαν λοιπόν τά Χριστουγεννιάτικα Δέντρα;) *Αταλάντη* (χαίρω πολύ σοῦ ἔστειλα και Ὀδηγῶ θά εἶδες τήν ἐγκριση τοῦ ψευδώνυμου σου· ἐνέκρινα και για τή νέα μου φίλη τῶ *Αφράντη Γέλιο* εὐχαριστῶ για δα.) *Μαργήτην* (εὐχαριστῶ πολύ και για τῶ δρύτερο ξεσπάθωμα και περιμένο και τῶ τρίτο.) *Ρεζεντῶ* (Ὀδηγῶν ἔστειλα.) *Θέλιμα* (εὐχαριστῶ πολύ για τὰ τρία ξεσπάθωματα· κι' ἐγώ ἐλπίζω πῶς θά μπορέσης νά κἀμῃς κι' ἄλλα με τήν ἀγάπη σου και τή δραστηριότητά σου· ἄλλα μή διατάξῃς νά μοῦ γράψῃς, δύο συχνά, κι' ἄς μὴν ἔχῃς νά μοῦ ἀναγγείλῃς ξεσπάθωμα· ἐγκάρδιος εὐχῆς για τή γιορτή τοῦ μπαμπᾶ.) *Γρεναδέρον* (θά διαβάσω τῶ διήγημά σου και θά σοῦ πῶ· περίμενε ὅς νά ἐλθῇ ἡ σειρά του· νά ἔξῃς ἔως ὅτι εἶναι πολύ δύσκολο νά ἐγκριθῇ ἂν εἶναι για τρία φύλλα.) *Ἐλισάδα* (και σένα σ' εὐχαριστῶ πολύ για τῶ διπλό ξεσπάθωμα.) *Ι. Ι. Ι.* (θά πληρώσετε 10 και 10.) *Απόλλωνα Σ.* *Αντωνίου* (στεῖλα εἰς γραμματόσημα τῶ δικαίωμα τοῦ ψευδώνυμου και ἔναστέλλε τῶ κομμάτι για τή Σελίδα.) *Ρασπουτίν* (ἔλαδα.) *Αφρόμητον Φοβητοιάρη* κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τήν 28 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Ἀδωσάν. Αἰτίσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεκάτι μᾶλλον τῆς 7 Μαρτίου.

- 66. Δεξιόγραφος**
Ἀντωνυμία προσωπική
Με τόν Πιστό σου ἐνώνας
Κι' ἀρχαία πόλη ἑλληνική
Με τοῦτο φανερώνης.
Γραφουδιστής
- 67. Συλλαβογράφος**
Λυῶ νότες, ἕνα σύμφωνο
Κι' ἐν' ἀριθμητικό
Ἐπίρρημα κοινό.
Κάνουν παιδί πανόμορφο
Στόν Ὀλυμπο πῶν ἔξοδος
Και τούς θεούς κερνοῦσας.
Λαίδη τοῦ Φαροντλαροῦ
- 68. Στοιχειόγραφος**
Ἀκρόμαλος ἂν ἀποσινή
Κάποιος θεός... ὄψωτικός,
Ἀμέσως μουσικός θά γίνῃ.
Πανάρχαιος και μαγικός. *Ἄλντᾶ*
- 69. Μεταγραμματισμός**
Σά νησί τοῦ Αἰγαίου ἀράξεις
Δροσερό κι' ἀναγαλλιάξεις.
Μά τήν κερφή τοῦ ἀλλίξεις
Κι' ἔγαν Πέρση παρουσιάζεις.
Ἐκάτη

70. Ἀντιστοιχημένη Πυραμῖς μετὰ Ρόμβου
* * * * + * * * *
* * + * + * *
+ + + + +
+ + +
+

Ὄριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω, ἀστερισκοὶ και σταυροὶ: Ἀσθένεια' σημειώνεται εἰς τῶ σχολεῖον και τιμωρεῖται· εὐωδιάζει και συνήθως κατασκευάζεται ἀντανουμία, σμάρφον.
Εἰς τόν ρόμβον, τόν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν οἱ σταυροί, ὀρίζοντίως και καθέτως τά αὐτά. Ἡ κορυφή εἶναι σμάρφον και ἡ δευτέρα λέξις ἀισθητήριον.

71. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 2 = Ἀυτοκράτωρ
2 4 5 1 3 = Χώρα τ. Ἀσίας
3 4 5 3 = Δροσίζει
4 1 6 2 = Προσφιλῆς εἰς τ. γονεῖς
5 6 4 2 = Τοῦ ποταμοῦ
6 2 1 5 1 2 = Θεός

72-76. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
μήνος, λέμβος, Ἄβδος, χιών, ἀξία Παπαρούνα

77. Ἀκροστιχίς
Τὰ δύο πρώτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασίλισσαν, ἥρωίδα ἀρχαίου δράματος:
1, Βασίλισσα, μήτηρ ἥρωος ἡμιθέου·
2, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς·
3, Πατρις τοῦ μεγαλύτερου φιλοσόφου τῆς Ἑλλάδος·
4, Ρήτωρ ἀθηναῖος.

78-80. Ὀμοϊμορφα Ἑλλισόμορφα
α * * α * * α
1, Κράτος·
2, Γαλλικὴ ἐπαρχία·
3, Σοφὴ γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος.
Ἰων

81. Γρίφος
οφ οφ οφ οφ :: κι
οφ αρχ ἴας
οφ οφ Ρίου
οφ οφ ἴας

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43
567. Ὑπερίων (ὀρέο, Ἰων).—568. Βέννη (βῆ, ἐν, νι).—569. Ὄς-θῶς.—570. Θύρα-θύρα.—571. ΣΚΙΑΘΟΣ (Τίτος, ὀβίς, βῶας, Ω Ε Γ Ἀγας, ἰστός).—573. ΑΝΗΛΕΗΣ (Διὰ τοῦ Φ: φράσις, ἀφρός, ἔφραν, φῶρος φάσις.—574. ΠΑΝΔΙΩΝ (Πάρις, ΚΑλιμῖς, Ἴωνῆς, Ἀβ-Δαδος, Κάλιοις, Στράβων, Ἀγαμέμνων).—579. Κάλιο ἀργά παρὰ ποτῆ.—580. Ἀπόφηνε τὰς δεινάξεις. (ἀπό φην γα, τῆς δι' ἐν, βῆ εἰς).—581. Mille ville.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πᾶς κάθε παραγγελία σας, για νά ἐπιτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται και μετὰ κενυμένη ταμίνα, ἐπ' αὐτῆς μετὰ τίς ὁποῖες αἰς στέλνεται τῶ φύλλο κάθε ἐδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τῶ πολύ λέξεις μετὰ ἐπὶ ἀπὸ στοιχεῖα ὄν. 6, τῶ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα ὄν. 1 και μετὰ πᾶσα ὄν. 1, 50. Ὁ ζωριστὸς στίχος ὄν. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὴ δουλᾶ. Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Μέγας Διαγωνισμὸς ἀρχαίων τοπείων· *Βραβεῖα ἀξίας!* Ἰουλίου Βέρν, ἀγαματικῆ, βιβλίον Διαπλάσεως, πορτεμπίνε... Πρόδομα μῆνας, σμάρφον, διδραχμὸς. Δ/οις: Μπουκουράς, Ἐβρον, διὰ Δολίτα

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑΕΤΟΣ
Υποψήφιος Δημοψηφισματος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ ΑΕΤΟΥ
(ΔΒ' 366 *Μυσικὸν Ἀστυνόμον*: Φωτογραφικὴν Ἀγία.—*Θλιμμένην Ψυχήν*: Τόμον Διαπλάσεως.—*Δοικόν μυριοευχρηστῶ.*)
(ΔΒ' 367) Ἀκυροῦται.

Αγαπητὰ Διαπλασόπουλα, ἐλπίζονσιν στήν εὐγενική σας ἐπιστολήν κατεβάξωμε τόν ΒΕΔΑ στό Δημοψήφισμα. Ἀγράμπαλη, Πειραιωτάκι, Μονάκριβη, Χλόη, Διάνα, Ἑλπίς, Ἀντιόνα, Ἰῶ, Μαργεμένο Νησάκι, Κραυγὴ Νίκης, Νυφούλα τ' Ὀυρανοῦ.

Χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα. Ἀνταλίσσω τετραδιάκια μετὰ δλους-ες. Δ/οις: Ἀλκιβιάδην Βρεττόν, Ἀγγελέττου, 14, Καλκίδα, διὰ Πυγμαχῶν.

Ψηφίσατε ὄλοι
ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ

Πρωτοπαίνοντες στόν Διαπλασόκομον τοῦ εὐχόμενῶ τῶ νέον ἔτος εὐτυχῆς. Ἀνταλίσσω τετραδιάκια μετὰ διαπλασοπούλας. Κ. Μ., Μεσογειῖν 6, Ἀθῆναι. Ἀκτίς Ἑλπίδος. Σοῦ εὐχόμεναι χρόνια πολλά για τήν γιορτή σου.

Καλά μου Διαπλασόπουλα, αἰς ἀποχωριστῶ. Σ' ὅποιον α' δὲν ἀνταπέδωσα τετραδιάκια ἄς δηλώσει. Γιατὰ σας.
Ἰουλιέττα Ρωμαιοῦ

Κοζάκι, ἀλληλογραφόμε· Δ/οις: (ΔΒ' 497).—*ΕΣΥΡΝΟ ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΙ*

Ελίνα, θυμώθηκες πῶς σ' ἀποκάλεσα; Ἄλλά τῶ ἤξερες! Γιατὶ δὲν ἀνταποδίδεις Μ. Μ.
ΕΣΥΡΝΟ ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΙ

Βολώντικο Ναυτάκι, μετὰ βολόντσα ἐπὶ τῶν Πειραιῶν κφ!!! Τί κακοκαιρία θά ἔκομνε; Εὐχαριστῶ για τίς εὐχῆς ἄλλὰ για τῶ τί ὄλες αὐτῆς ἡ δόξες και τὰ γαλόνια;;
Ταξιδιώτης

Ανταλίσσω τετραδιάκια μετὰ δλους-ες. Βασίλισσα τοῦ Ἀδωσάν. Γαρδέκια, Φεγγαρχατίδα, Χροσπηγή (Σεξ-ἔρω) δέχουθε; Ἑλλή Παμπτούδη, Ξενοκράτους 21, Ἀθῆνας.
Παπαρούνα